

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobce: **K. G.**, bytem K., proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení** se sídlem v Praze 5, Křížová 25 (dále jen **ČSSZ**), v řízení o žalobě ze dne 13.8.2012 proti rozhodnutí žalované ze dne 20.6.2012 č.j. X o invalidní důchod,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou datovanou 13.8.2012 se žalobce domáhá přezkoumání *napadeného rozhodnutí žalované ze dne 20.6.2012 č.j. X*, protože nesouhlasí s napadeným rozhodnutím, neboť má za to, že míra poklesu pracovní schopnosti byla stanovena chybně, když dle něho se jeho zdravotní stav postupně zhoršuje, proto byl rozhodnutím žalované zkrácen na svých právech a stále se domnívá, že míra poklesu jeho pracovní schopnosti je nejméně 70%, když jeho zdravotní postižení mělo být hodnoceno dle kapitoly XI, oddíl E, položka 1d) *přílohy vyhlášky č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity* (dále jen **vyhláška**); závěrem bylo navrženo zrušení napadeného rozhodnutí žalované ze dne 20.6.2012 a uložení povinnosti žalované nahradit mu náklady řízení. (*K žalobě byla mimo jiné připojena i kopie napadeného rozhodnutí.*)

Napadeným rozhodnutím ze dne 20.6.2012 žalovaná zamítla námitky žalobce a potvrdila *rozhodnutí ČSSZ ze dne 12.4.2012 č.j. X*, kterým byl dle § 56 odst. 1 písm. c) a § 41 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen **zákon**), žalobci snížen stupeň invalidity a výše invalidního důchodu tak, že od 22.5.2012 namísto invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně mu náleží invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně, neboť dle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen **OSSZ**) Sokolov ze dne 23.3.2012 je invalidní pro invaliditu druhého stupně, neboť z důvodu dlouhodobě

nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost o 50%. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaná odkázala na nový posudek o invaliditě ze dne 5.6.2012, dle něhož žalobce byl shledán nadále invalidní, ale pouze pro invaliditu druhého stupně, nikoli pro invaliditu třetího stupně, jelikož procentní míra poklesu pracovní schopnosti u něho činí 50% dle kapitoly XI, oddíl E, položky 1c) přílohy vyhlášky, proto jeho námitkám nebylo vyhověno.

Z obsahu vyžádaného *posudkového spisu OSSZ Sokolov vedeného ohledně žalobce a v něm založeného záznamu o jednání a posudku o invaliditě této OSSZ ze dne 23.3.2012 a rovněž ze záznamu o jednání a posudku o invaliditě vypracovaného ČSSZ, pracoviště Plzeň, v námitkovém řízení ze dne 5.6.2012* soud zjistil, že žalobce byl nadále uznán invalidní pro invaliditu druhého stupně (*datum změny stupně invalidity 23.3.2012*), nejednalo se však o invaliditu třetího stupně, neboť rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XI, oddíl E, položce 1c) přílohy vyhlášky, pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 50% a tato nebyla ve smyslu § 3 a § 4 této vyhlášky změněna.

Žalovaná ve svém obsáhlém vyjádření ze dne 23.8.2012 k žalobě závěrem navrhla důkaz posudkem příslušné PK MPSV ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. a ze zasláního dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobce vyplývá, že žalobci bylo napadené rozhodnutí ze dne 20.6.2012 č.j. 741 116 2275/44091-Ter doručeno dne 2.7.2012.

V této projednávané věci se jedná o dávku podmíněnou zdravotním stavem a v takovém případě je rozhodnutí soudu závislé především na odborném lékařském posouzení. Ve správním soudnictví ve věcech důchodového pojištění posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost pojištěnců Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen **komise** či **PK MPSV**), jak vyplývá z § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v platném znění. Z těchto důvodů požádal soud PK MPSV – pracoviště v Plzni o vypracování posudku, který byl vypracován po jednání konaném dne 22.10.2012 za účasti odborného lékaře z oboru interního lékařství v nepřítomnosti žalobce (*žalobce byl přítomen jednání dne 17.9.2012, kdy byl vyšetřen internistou*) a v závěru posudku komise uvedla, že k datu vydání napadeného rozhodnutí (20.6.2012) byl žalobce invalidní, šlo o invaliditu prvního stupně, ale nešlo o invaliditu druhého ani třetího stupně, neboť šlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35%, nedosahoval však více než 49%. Příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce je stav po akutní nekrotizující pankreatitis smíšené etiologie s residuálními pseudocystami, pro niž je v obecné rovině neschopen těžké práce v trvalém předklonu, bez možností dodržovat dietetický program, ale je schopen práce lehké, krátkodobě až středně těžké, s možností měnit polohu a dodržovat dietetický režim i práce v kratším pracovním úvazku; byla by vhodná rekvalifikace – základní práce s PC (např. skladové hospodářství) či učební obor, ve kterém by si mohl nastavit individuální tempo práce s možností střídání polohy a dodržování dietního režimu (např. hodinář, drobné opravy elektrických spotřebičů apod.). Dne 17.9.2012 se žalobce dostavil k jednání PK MPSV, kde byl vyšetřen internistou a poté na žádost komise se podrobil novému gastroenterologickému vyšetření včetně CT dne 8.10.2012 ve FN v Plzni, z něhož je patrné, že nejsou známky akutní pankreatitidy, po těžkém zánětu přetrvávají tři pseudocysty, které ve funkčním dopadu nenarušují sekreční funkci pankreatu a nebyl prokázán ani útlak okolních struktur; oproti předchozím vyšetřením gastroenterologickým nedošlo k progresi zdravotního stavu, proto jej lze považovat za

stabilizovaný při léčbě, přetrvávají však subjektivní stesky žalobce. PK MPSV hodnotila míru poklesu pracovní schopnosti na základě dostatečné objektivizace zdravotního stavu žalobce dle kapitoly XI, odd E, položka 1b) přílohy vyhlášky na horní hranici rozmezí (15-25%), tj. 25%, a dále dle § 3 vyhlášky navýšila o 10%, neboť se jedná o žalobce, který pracoval v dělnických profesích, a také byly zohledněny jeho subjektivní stesky, tudíž celková míra poklesu pracovní schopnosti činí 35%. Komise také uvedla, že se ve svém hodnocení funkčního dopadu postižení žalobce liší od hodnocení OSSZ i v řízení o námitkách na podkladě nově vyžádaného časově aktuálního vyšetření ve FN Plzeň, přičemž v řízení o námitkách nebylo doloženo aktuální laboratorní vyšetření. Komise rovněž zdůvodnila, proč nelze posuzovat zdravotní postižení žalobce dle téže kapitoly, oddílu, položky 1a) - 1d).

Prostřednictvím *dožádaného Okresního soudu v Sokolově dne 22.11.2012* žalobce uvedl, že trvá na podané žalobě a nesouhlasí s posudkem PK MPSV, neboť dle něho se jedná o invaliditu třetího stupně pro soustavné bolesti při pohybu, v klidu; za invalidizující považuje průjmy; v současné době pobírá invalidní důchod a k jednání procesního soudu se dostaví.

Poté k žádosti soudu *PK MPSV doplnila svůj posudek dne 7.1.2013*, kdy setrvala na svém posudkovém závěru ze dne 22.10.2012, vyjádřila se k námitkám žalobce a zdůraznila, že hubnutí při akutní pankreatitidě je většinou průvodním jevem onemocnění a zhubnutí o 37 kg nelze již v současném posudku zhodnocovat, neboť onemocnění je stabilizováno dle objektivních nálezů (CT a laboratorní vyšetření), není již prokázán útlak dalších struktur, ani neprokázány zánětlivé parametry; bolest je zhodnocena v navýšení o 10%, jinak se jedná o subjektivní záležitost, kterou nelze dostupnými prostředky objektivizovat ani kvantifikovat; pracovní zařazení komise hodnotí pouze v obecné rovině při uvedení několika variant pracovního zařazení podrobněji.

Ústního jednání u zdejšího soudu dne 6.2.2013 se žalobce zúčastnil a setrval na své žalobě. Závěrem se žalobce nevyjádřil a zástupce žalované navrhl zamítnutí žaloby s ohledem na závěr posudku PK MPSV a jeho doplnění, když se žalobci nepodařilo prokázat, že je invalidní ve třetím stupni.

S účinností od 1.1.2010 je stanoveno v § 39 zákona následující:

(1) *Pojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.*

(2) *Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla*

a) *nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně,*

b) *nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně,*

c) *nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.*

(3) *Pracovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.*

Pro úplnost krajský soud dodává, že dle § 3 odst. 1 citované vyhlášky v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce je více zdravotních postižení a v důsledku působení těchto zdravotních postižení je pokles pracovní schopnosti pojištěnce

větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti určené podle rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, lze tuto horní hranici zvýšit až o 10 procentních bodů. Podmínky pro toto zvýšení byly shledány PK MPSV, jak uvedeno shora.

Žalobce se podanou žalobou domáhá ponechání nároku na invaliditu třetího stupně z důvodů v ní uvedených. Od 1.1.2010 se za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce /§ 2 odst. 3 věta druhá vyhlášky č. 359/2009 Sb./.

Subjektivní pocit žalobce o tom, že by mu měla být ponechána invalidita třetího stupně pro jím popsané zdravotní potíže, nemůže být důvodem pro ponechání požadovaného stupně invalidity, není-li podložen objektivně zjištěným zdravotním stavem. Invaliditu v příslušném stupni lze pojištěnci přiznat či ponechat pouze tehdy, vyplývá-li z výsledků lékařských vyšetření a nikoliv proto, že pojištěnec je subjektivně o invaliditě přesvědčen či argumentuje důvody shora uvedenými. Navíc nelze ani přehlédnout, že důkazní břemeno spočívá na žalobci, nikoli na žalované, tudíž prokázání tvrzení ohledně invalidity prokazuje žalobce zejména lékařskými zprávami ošetřujících lékařů, které jsou posudkově zhodnoceny posudkovými lékaři či PK MPSV ze zákona oprávněnými k posuzování invalidity pojištěnců.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb. v platném znění (soudní řád správní, dále jen *s.ř.s.*), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“). Ve věcech důchodového pojištění *rozhoduje specializovaný samosoudce*, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.).

Soud ještě připomíná, že podle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. v této věci *stav ke dni 20.6.2012*. Pokud u žalobce dojde či již došlo ke zhoršení jeho zdravotního stavu, má kdykoliv znovu možnost podat žádost o přiznání invalidity vyššího stupně v novém správním řízení (nejlépe po poradě se svými ošetřujícími lékaři). Přiznání invalidity a jejího stupně však není vázáno na situaci na trhu práce, na nemožnosti zajistit si vhodné zaměstnání apod.

Po zhodnocení provedených důkazů dospěl v této věci soud k závěru, že *žaloba proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 20.6.2012 není důvodná*. Soud vycházel při posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti žalobce především z posudku PK MPSV ze dne 22.10.2012, i jeho doplnění ze dne 7.1.2013, vypracovaného na základě řádně zjištěného zdravotního stavu žalobce, protože komise pro jeho posouzení měla dostatek odborných lékařských nálezů zejména z doby před vydáním napadeného rozhodnutí. Soud považuje za přesvědčivé i posudkové závěry, k nimž komise na základě zjištěných skutečností dospěla, když v posudku řádně stanovila hlavní příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce, je popsána míra funkčního postižení vyplývající z jeho onemocnění, řádně je odůvodněn posudkový závěr i stanoveno omezení, které jej ale nevylučuje zcela z možnosti výkonu zdravotně vhodného zaměstnání. Lékař OSSZ, který vypracoval podkladový posudek pro vydání rozhodnutí žalované ze dne 12.4.2012, i lékař ČSSZ hodnotící zdravotní stav

žalobce v řízení o námitkách, hodnotili zdravotní stav žalobce zcela shodně a jimi přiznaná 50% ztráta pracovní schopnosti však nedosahuje potřebných 70% této ztráty pro invaliditu třetího stupně, tudíž žalobce nebyl uznán invalidní pro invaliditu třetího stupně k datu vydání napadeného rozhodnutí, ale byl nadále uznán invalidní pro invaliditu druhého stupně. Citovaný posudek PK MPSV, kdy byl pokles pracovní schopnosti hodnocen pouze 35% nikoli 70% potřebnými pro ponechání invalidity třetího stupně, jak uvedeno shora, soud považuje za úplný a celistvý, neboť byl vypracován za účasti odborného lékaře (interní lékařství) po zhodnocení veškeré předložené zdravotnické dokumentace žalobce a při vyhodnocení posudkových závěrů bylo vycházeno ze zjištěných diagnóz a i z nově provedeného CT vyšetření, dle něhož byl komisí uznán nadále invalidní pouze pro invaliditu prvního stupně.

Ze shora uvedených důvodů proto soud *žalobě žalobce nepřisvědčil a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.*, v němž je uvedeno, že soud zamítne žalobu, není-li důvodná (*výrok I. rozsudku*). Soud napadené rozhodnutí žalované ze dne 20.6.2012 *shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu*, neboť žalobce neprokázal, že splňuje podmínky pro ponechání invalidity třetího stupně a žalovaná se vypořádala dostatečným způsobem i s jeho námitkami proti rozhodnutí ze dne 12.4.2012.

Žalobce ve věci neměl úspěch a správní orgán ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. (*výrok II. rozsudku*).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 6. února 2013

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně